

1

На път за конгреса на сънищата, или чукането без цип

Двубрачието е да имаш един съпруг в повече. Еднобрачието е същото.

Анонимно (жена)

В самолета на „Пан Ам“ за Виена имаше 117 психоаналитици и поне шестима от тях ме бяха лекували. А за седмия се бях оженила. Един бог знае, дали причината бе в тяхната некадърност или в моята славна неподатливост на психоанализа, но сега, след тринайсет години психоаналитични авантюри, ако изобщо имаше промяна, аз се страхувах от летене дори повече от преди.

В момента на излитането мъжът ми терапевтично стисна ръката ми.

– Боже, ледена е! – рече той.

Би трябвало да познава симптомите, нали я беше държал по време на толкова много други полети. Пръстите на ръцете ми (а и на краката) се вледеняват, стомахът ми се качва в гръдния кош, температурата на върха на носа ми пада до нивото на тази на пръстите, зърната на гърдите ми щръкват и отдават чест на сугиена (в слу-

чая – на роклята, тъй като не носех сутиен) и за един раздиращ миг ритъмът на сърцето ми и този на двигателите се съгласуват, докато се мъчим да докажем отново, че законите на аеродинамиката не са необосновани суеверия, макар дълбоко в себе си да знам, че са. Независимо от сатанинската ИНФОРМАЦИЯ ЗА ПЪТНИЦИ съм убедена, че само собствената ми концентрация (и тази на майка ми, която, изглежда, винаги очаква децата ѝ да загинат при самолетна катастрофа) крепи птичката в полет. Поздравявам се за всяко успешно излитане, но без излишен ентузиазъм, защото наистина вярвам, че в момента, в който се предовериш и истински се отпуснеш, самолетът незабавно се разбива. Постоянна бдителност – това е девизът ми. В настроението трябва да преобладава умерен оптимизъм. Но в действителност настроението ми беше по-скоро предпазливо песимистично. Добре, казах си, май излетяхме и сме в облаците, но опасността все още не е отминала. Това всъщност е най-опасният въздушен пласт, точно над залива на Ямайка, където самолетът се накланя и завива, а надписът „Пушенето забранено“ угасва. Току-виж, полетим надолу, крещейки, разкъсани на хиляди пламтящи парчета. Продължавах усилено да се концентрирам, за да помагам на пилота (успокоителен глас с акцент от Средния запад, на име Донъли) да управлява 250-местния звяр. Благодарях на Бога за неговата късо подстригана коса и за произношението му на човек от централните щати. Нюйоркчанка съм, но никога не бих се доверила на пилот с нюйоркски акцент.

В момента, в който надписът „Затегнете коланите“ загасна и хората започнаха да се разхождат из салона, аз нервно се огледах, за да видя кой е на борда. Тук бе гърдестото мамче, д-р Роуз Шуам-Липкин, с която неотдавна се консултирах дали да сменя настоящия си психоаналитик (слава богу, него поне го нямаше). В само-

лета беше и д-р Томас Фромър, недодялан тевтонски експерт по анорексия невроза; Фромър беше първият психоаналитик на мъжа ми. Тук бе благият и закръглен д-р Артър Фийт-младши – третият и последен психоаналитик на приятелката ми Пия. Нямахше спасение и от дребния д-р Реймънд Шриффт, досадника, който махаше на русата стюардеса (на име Нанси), все едно викаше такси. (Ходех при д-р Шриффт в продължение на една незабравима година, когато, едва четиринайсетгодишна, исках да уморя себе си от глад за наказание, задето бях допуснала да ми вкарат пръст на дивана в дневната на родителите ми. Той все настояваше, че конят от моите сънища е баща ми и че менструацията ми ще се възстанови, стига да приема, „ше зъм жена“.) Ето го и усмихнатия плешив д-р Харви Смъкър, с когото се консултирах, когато първият ми съпруг реши, че е Исус Христос, и заплашваше, че ще ходи по водата на езерото в Сентръл Парк. Тук беше и суетният д-р Ърнест Клампнър с костюм по поръчка, предполагаем „блестящ теоретик“, чиято последна книга представляваше психоаналитично изследване на Джон Нокс. И д-р Стантън Рапорт-Роузен с черната брада; той пък се сдобил с лоша слава в нюйоркските психоаналитични среди след преселването си в Денвър, където създаде нещо, наречено „Крос-кънтри групова ски терапия“. И д-р Арнолд Аронсън; преструваше се, че играе шах на магнитна дъска с новата си съпруга, певицата Джуди Роуз (негова пациентка до миналата година). Двата тайно се оглеждаха дали някой ги наблюдава и за секунда погледът ми срещна погледа на Джуди Роуз. Тя нашумя през петдесетте, когато записа серия от сатирични балади за псевдоинтелектуалния живот в Ню Йорк. Изпя с хленчещ и преднамерено немузикален глас сагата за еврейско момиче, което ходи на курсове в университета Ню Скул, чете Библията заради нейната проза, обсъжда Мартин

Бубер¹ в леглото и се влюбва в своя психоаналитик. Вече се беше вживяла напълно в създадената от самата нея роля.

Освен психоаналитиците, техните съпруги, екипажа и няколкото случайно попаднали тук простосмъртни в самолета пътуваха и техни деца, тръгнали на разходка. Повечето синове бяха навъсени юноши с панталони чарлстон и коси до раменете и гледаха родителите си с огромна доза цинизъм и осезаемо презрение. Помня, че когато пътувах в чужбина с нашите като тийнейджър, винаги се преструвах, че не съм с тях. Опитвах се да им се изплъзна в Лувъра! Избягвах ги в „Уфици“! Гледах да вися сама в парижкото кафене на една кока-кола и да се преструвам, че шумните хора на съседната маса не са моите родители, макар че очевидно бяха. (Видите ли, преструвах се на изгнаник от Изгубеното поколение, докато родителите ми се намираха на крачка от мен.) И ето ме отново в собственото ми минало, а може би в лош сън или в лош филм: „Психоаналитик“ и „Синът на психоаналитика“. В самолет, претъпкан с психоаналитици, и заобиколена от младежките си години! Увиснала във въздуха над Атлантика със сто и седемнайсет психоаналитици, много от които бяха чували дългата ми, тъжна и вероятно отдавна забравена от тях история. Идеално начало за кошмара, в който щеше да се превърне пътуването.

Летяхме за Виена и поводът беше исторически. Преди векове, преди войни, през 1938-а, когато нацистите заплашили семейството му, Фройд избягал от прочутата си приемна на „Бергасе“. През годините на Третия райх в Германия било забранено дори споменаването на името му, а психоаналитиците били изселвани (ако имали късмет) или пращани в газовите камери (ако няма-

¹ Австрийско-израелски философ екзистенциалист (1878–1965), активен деец на ционисткото движение. Номиниран за Нобелова награда за литература. – Б. р.

ли). Сега Виена ги посрещаше отново, и то с големи почести. Дори беше открит музей на Фройд в старата му приемна. Кметът на Виена щеше да ги приветства и да даде прием в тяхна чест във виенското псевдоготическо кметство. Примамките включваха още безплатна храна, безплатен шнапс, разходки по Дунава, екскурзии в лозята, песни, танци, научни доклади и речи и пътуване до Европа, което щеше да бъде приспаданото от данъците. И най-вече щяхме да се порадваме на доброто старо австрийско дружелюбие, *Gemütlichkeit*. Хората, които бяха измислили пилешката мазнина шамалц (и крематориумите), сега щяха да покажат на психоаналитиците, че са добре дошли отново.

Добре дошли отново! Добре дошли отново! Поне на тези от вас, които надживяха Аушвиц, Белзен, лондонските бомбардировки и асимилацията в Америка. *Willkommen!* Австрийците са самото очарование!

Въпросът дали конгресът да се проведе във Виена беше разгорещено обсъждан с години и сега мнозина от психоаналитиците пътуваха за там с неохота. Антисемитизмът беше само част от проблема, съществуваше и вероятността радикално настроените студенти от Виенския университет да организират демонстрации. Психоаналитиците не се ползваха с благоволенieto на новата левица поради това, че бяха „прекалено големи индивидуалисти“ и не правеха нищо, за да подпомогнат „световната борба за комунизъм“.

Беше ми поръчано от едно новосъздадено списание да наблюдавам отблизо целия този цирк и да напиша язвителна статия. Като начало се насочих към д-р Смякър, на когото една от стюардесите сервираше кафе в кухненския бокс. Той трудно ме позна.

– Какво мислите за завръщането на психоанализата във Виена? – попитах с най-жизнерадостния си репортерски глас.

Д-р Смъкър явно се стъписа от шокиращата откровеност на въпроса ми. Изгледа ме продължително и изпитателно.

– Пиша статия за новото списание „Воайор“ – допълних. Очаквах, че поне ще се подсмихне, като чуе името.

– Е, добре – флегматично изрече Смъкър, – а вие какво мислите по въпроса?

После се заклатушка към ниската си изрусена жена, облечена със синя плетена рокля със зелено крокодилче над дясната ѝ (синя) гърда.

Трябваше да се досетя! Защо аналитиците винаги отговарят на въпроса с въпрос? И защо тази нощ да бъде по-различна от всяка друга независимо от факта, че летяхме в Боинг 747 и ядохме некашерна храна.

„Еврейска наука“, както я наричат антисемитите. Обърни всеки въпрос с главата надолу и го напъхай в задника на питация. Като че всички психоаналитици са талмудисти, изхвърлени от семинарията още в първи курс.

Спомних си една от любимите шегички на дядо ми:

Въпрос: „Защо евреинът винаги отговаря на въпроса с въпрос?“.

Отговор: „А защо евреинът да не отговаря на въпроса с въпрос?“.

В крайна сметка при повечето от аналитиците ме учудваше най-вече липсата на въображение. Добре, първият ми помогна много – германецът, който щеше да изнася доклад във Виена, беше рядка птица: остроумен, самоироничен, непретенциозен. Не притежаваше тромавия буквализъм, който кара и най-блестящите психоаналитици да звучат помпозно. Другите, при които ходех обаче, бяха поразително буквални. Конят, който сънувате, е баща ви. Готварската печка, която сънувате, е майка ви. Купчинките лайна, които сънувате, са всъщ-

ност вашият психоаналитик. Това се казва пренос¹.
Нали?

Сънувате, че си чупите крака, докато карате ски. Всъщност наистина сте си счутили крака на ски и лежите на дивана с пет килограма гипс, поради което сте приковани за седмици вкъщи, но за сметка на това имате възможността да се порадвате на пръстите на краката си и да поразмишлявате върху гражданските права на парализиците. Да, но счупеният крак в съня ви представлява вашият собствен „осакатен полов орган“. Винаги сте искали да имате пенис и сега чувствате вина, че нарочно сте си счутили крака, за да изпитате удоволствието да ви го гипсират, нали?

Не!

Добре, нека не се занимаваме с въпроса за „осакатения полов орган“. Бездруго това е умряла работа. Да забравим майката готварска печка и психоаналитика, който е купчинка лайна. Какво остава освен миризмата? Не говоря за първите години от психоаналитичните сеанси, когато се трепеш да откриеш собствената си лудост, за да можеш да свършиш поне някаква работа, вместо да посветиш целия си живот на неврозата си. Говоря за времето, когато двамата с мъжа ти, подлагани на психоанализа, откакто се помните, сте стигнали дотам, че не можете да вземете нито едно решение, колкото и маловажно да е, без вашите двама психоаналитици да проведат консилиум, кацнали на облак над главите ви. Чувствате се като троянските воители от „Илиада“, над чиито шлемове се боричкат Зевс и Хера. Говоря за времето, когато бракът ви се е превърнал вече в *ménage à quatre*². Вие, той, вашият психоаналитик, неговият психоаналитик. Четирима в леглото. Този филм е определено с отметка „XXX“.

¹ Пренасяне на значими чувства от детството върху личността на аналитика по време на психоаналитичното лечение. – Б. пр.

² Четворка, домакинства от четирима (фр.). – Б. пр.

Намирахме се в описаното състояние почти през цялата изминала година. Отнасяхме всяко свое решение към психоаналитика или към процеса на психоанализата. Да се преместим ли в по-голям апартамент? „По-добре първо да се ориентираме.“ (Евфемизъм на Бенет за: „Хайде пак на кушетката“.) Да имаме ли дете? „По-добре първо да консултираме нещата.“ Да се запишем ли в нов тенис клуб? „По-добре първо да се ориентираме.“ Да се разведем ли? „По-добре първо да изясним подсъзнателното значение на развода.“

Всъщност бяхме стигнали критичната точка в брака (пет години и чаршафите, получени като сватбен подарък, са почти износени), когато трябваше да решим дали да купим нови чаршафи, дали евентуално да имаме дете и да търпим взаимно лудостта си до края, или просто да зарежем призрака на брака (изхвърляме чаршафите) и да започнем отново да играем на „Намери си легло“.

Разбира се, вземането на решение се усложняваше допълнително от анализа – изходното предположение е, че състоянието ти непрекъснато се подобрява (макар обратното да е повече от очевидно). Рефренът звучеше приблизително така:

„О, скъпи, аз имах такава склонност към самоунищожение, когато се оженихме, но сега съм къде-къде по-добре!“

(Подразбирай, че си могла да намериш някой по-добър, по-мил, по-хубав, по-умен и дори с повече късмет на фондовата борса.)

На което той би следвало да отговори:

„О, скъпа, аз ненавиждах всички жени, когато се влюбих в тебе, но сега съм къде-къде по-добре!“

(Подразбирай, че би могъл да намери някоя по-мила, по-хубавка, по-умна, по-добра готвачка и дори с изгледи да наследи огромно състояние от баща си.)

„Вразуми се, Бенет, старче – казвах му, когато подо-

зирах, че има подобни мисли, – би могъл да се ожениш и за някоя с още по-голям фалически, кастрационен и нарцистичен комплекс.“ (Първият номер на съпругата на психоаналитика е умението в прецизно подбран момент да го замерва със собствения му жаргон.)

Впрочем самата аз си мислех така и ако прозираше мислите ми, Бенет не го показваше. Нещо не вървеше в брака ни. Нашите два живота течаха успоредно като железопътни релси. Бенет прекарваше деня в кабинета си, в болницата, при психоаналитика си, а вечерите – отново в кабинета, обикновено до девет или десет часа. Аз преподавах два дни в седмицата и през останалото време пишех. Преподавателската ми програма беше лека, писането – изтощително, и когато Бенет се прибереше вкъщи, бях готова да изляза и да вилнея навън. Бях се наситила на уединението, на дългите часове в компанията само на пишещата си машина и на фантазиите си. И навсякъде срещах мъже. Светът ми се струваше претъпкан със свободни и интересни мъже, дето никакви ги нямаше, преди да се ожения.

Какво всъщност се случва с брака? Дори и да обичате мъжа си, неизбежно идва момент, когато чукането с него става безвкусно като сирене „Велвита“: zasiщащо, дори прекалено хранително, но без да предизвиква тръпка във вкусовите жлези, без горчиво-сладка жилка, без опасност. А вие сте си мечтали за презрял камамбер, рядко козе сирене: ароматно, сметаново, двукопитно.

Не съм против брака. Всъщност вярвам в него.

Нужно е да имаш най-близък приятел в този враждебен свят, човек, на когото си предан независимо от всичко, човек, който винаги да е предан на теб. Но къде остават другите копнежи, които след време бракът не може да утоли? Безпокойството, гладът, тласъкът в корема, тласъкът във вагината, желанието да бъдеш изпълнена,

да бъдеш проникната през всеки отвор, копнежът за сухо шампанско и влажни целувки, за уханието на божури в луксозен апартамент през юнска нощ, за светлината в края на кея във „Великият Гетсби“... Не самите тези неща – защото се знае, че суката на богатите е по-голяма и от нашата, – а представите, които те пораждат. Язвителните, горчиво-сладки думи от любовните песни на Коул Портър, тъжните сантиментални текстове на тандема Роджърс и Харт, всички романтични глупости, за които копнееш с едната половинка на сърцето си и на които злобно се подиграваш с другата.

Да израснеш жена в Америка. Какъв товар! От малка ти пълнят главата с реклами за козметика, с любовни песни, полезни съвети, курвоскопи, холивудски клюки и морални дилеми на ниво телевизионна сапунка. Какви литании ти напяват рекламите за хубав живот! Какъв странен катехизис!

„Грижи се за дупето си“, „Изчервявай се убедително“, „Обичай косата си“, „Искаш ли по-хубаво тяло? Ние ще префасонираме това, което имаш“, „Сиянието на лицето ти да идва от него, а не от кожата ти“, „Далече си стигнала, скъпа!“, „Как да свалиш всеки мъж от зодиака“, „Звездите и твоята чувственост“, „На мъжа предлагаш „Къти Сарк“, „Диамантите са за цял живот“, „Ако ви трябва дамски душ...“, „Дълги и готини вървят ръка за ръка“, „Как разреших проблема с интимната си миризма“, „Момиче, да не ти пука!“, „Дамите навред обичат „Шанел №5“!“, „Кое кара срамежливото момиче да се отпусне?“, „*Femme*, ние го нарекохме на теб!“

Изглежда, всички реклами и курвоскопи трябва да внушават, че ако притежаваш достатъчно нарцисизъм и полагаш съответните грижи за миризмите си, косата си, циците, миглите, подмишниците, чатала, звездите от хороскопа си, белезите си и уискито си в бара, ще срещнеш красив, влиятелен, потентен и богат мъж, който ще

задоволи всяко твое желание, ще запълни всяка дупка, ще накара сърцето ти да прескача (или да спира) и в очите ти да бликат сълзи. И заедно ще полетите към луната (за предпочитане на невидими ангелски крила), където ще живеете в дълбоко удовлетворение завинаги.

Най-умопомрачителното в цялата тази идиотщина е, че дори да си достатъчно умна, дори да си прекарала младостта си единствено в четене на Джон Дън и Шоу, дори да си учила история, зоология или физика с желанието да посветиш живота си на трудна и пълна с предизвикателства кариера – да, дори да направиш всичко това, измъкване няма: главата ти въпреки всичко е пълна със сантименталните копнежи, сред каквито плува всяка гимназистка. Видите ли, независимо дали коефициентът ти за интелигентност е 170 или само 70, мозъкът ти пак е промит. Само опаковката е различна. Само приказките звучат малко по-засукано. Под лустрото ти копнеш да бъдеш унищожена и пометена от любов, да бъдеш изпълнена от гигантски член, от който бликат сперма, сапунени мехури, коприна, сатен и, разбира се, пари. Никой не си прави труда да ти каже какво всъщност представлява бракът. За разлика от европейките ти не си въоръжена дори с философията на цинизма и прагматизма. Очакваш да не пожелаваш други мъже след сватбата. Очакваш и съпругът ти да не пожелава други жени. А после идват желанията и ти изпадаш в паника и себенавист. Каква порочна жена си! Как може да се увличаш по чужди мъже? Как може да се втрещаваш в подутина в панталоните им? Как може да стоиш на съвещание и да си представяш как ли се чука всеки от господата в стаята? Как може да седиш във влака и да чукаш с поглед напълно непознати спътници? Как може да причиниш това на мъжа си? Някой някога да ти е казал, че навярно това няма нищо общо с него?

А другите копнежи, които бракът задушаваш? Напри-

мер копнежът от време на време да избягаш, да разбереш дали все още можеш да мислиш самостоятелно, да разбереш дали ще успееш да оцелееш сама в горска хижа, без да полудееш; накратко, да разбереш все още ли си цяла, след като години наред си била половинката от нещо (като двата задни крака на бутафорните конски фигури от двама актьори във водевилите).

След пет години брак бях луднала за всичко това; за мъже, за самота. За секс и за отшелнически живот. Съзнавах, че съм луднала по противоречиви неща – допълнително усложнение. Знаех, че моите желания са неамерикански – още по-неприятно усложнение. В Америка е еретично да живееш по друг начин освен като половинка от двойка. Самотата е неамериканска. Може да бъде простена на мъж – особено ако е „желан ерген“, който излиза с „кандидат-звезди“ през краткия интервал между два брака. Но за жената винаги се предполага, че е сама, защото е зарязана, а не защото това е личният ѝ избор. И се отнасят към нея като към парий. За жената просто няма достоен начин да живее сама. Е, може и да се справя финансово (не чак толкова добре като мъжа), но емоционално никога не я оставят на мира. Приятелите, роднините, колегите не ѝ позволяват нито за миг да забрави, че нейната безсъпруговост, нейната бездетност, накратко – нейното себелюбие, са упрек към американския начин на живот.

Нещо повече: самата тя (макар да знае колко нещастни са омъжените ѝ приятелки) също не си дава мира. Живее така, сякаш е постоянно на прага на някакво голямо събитие. Сякаш очаква прекрасният принц да я грабне и отведе далече от „всичко това“. Кое всичко? Самотата да живееш затворена в собствената си душа? Убеждението, че ти си си ти, а не половинка от нещо друго.

Моят начин да се спася от цялата тази идиотщина не се свеждаше (все още) до това да си намеря любовник,

нито пък (все още) да хвана гората, а да си развинтвам фантазията на тема „чукане без цип“. То беше повече от чукане. Нещо като платоничен идеал. Без цип, защото щом сте заедно, циповете изпадат като листенца на роза, бельото отлита подобно на духнато глухарче, езиците се преплитат и се разтопяват. Цялата ти душа изтича по езика в устата на любовника ти.

За истинското, върховно, отлично чукане без цип никога не трябва да познаваш добре мъжа. Бях забелязала например как всички мои увлечения се изпаряват веднага щом се сприятеля с господина, започна да съчувствам на проблемите му и да изслушвам брътвежите за жена му, бившите му жени, майка му и децата му. След това можех да го харесам, дори да го обикна, но без страст. А аз търсех страстта. Бях научила също, че най-сигурният начин да прокудиш увлечението е да пишеш за някого, да наблюдаваш тиковите и гримасите му, да разчлениш личността му в категории. След това той става закарфичено насекомо, изрезка от вестник, класирана в папка. Възможно бе да ми е приятно в неговата компания, дори понякога да му се възхищавам, но той губеше способността си да ме кара да се будя разтреперана посред нощ. Вече не си го фантазирах. Той имаше лице.

Условие за чукането без цип обаче беше краткостта. А анонимността пък го правеше почти неземно.

Докато живеех в Хайделберг, пътувах четири пъти седмично до Франкфурт за консултации при своя психоаналитик. Пътуването траеше цял час във всяка посока и влаковете станаха важна част от моя въображаем живот. Във влаковете постоянно срещях хубави мъже, които едва говореха английски, а поради моето незнание на френски, италиански и дори немски техните клишета и баналности ми убягваха. Колкото и да ми е неприятно да го призная, в Германия все пак има някой и друг хубав мъж.

Преди години бях гледала някакъв италиански филм, който ме вдъхнови за един от сценариите на чукането без цип. С течение на времето го разкрасявах все повече и докато пътувах напред-назад от Хайделберг за Франкфурт и от Франкфурт за Хайделберг, мислено го разигравах стотици пъти:

Мръсно купе на европейски влак (втора класа). Твърди седалки от изкуствена кожа. Плъзгаща се врата към коридора. А зад прозореца преминават маслинени дървета. От едната страна седят две сицилиански селянки с дете помежду им. Изглежда, са майка, баба и внучка. Двете се надпреварват да тъпчат момиченцето с храна. Отреща до прозореца седи хубава млада вдовица с плътен черен воал и тясна черна рокля, която подчертава пищната ѝ фигура. Тя обилно се поти, а очите ѝ са подпухнали. Седалката по средата е празна. Мястото до вратата е заето от една страхотно дебела мустаката жена. Огромните ѝ кълки преливат почти до половината на средното свободно място. Тя чете долнопробен фотороман, в който героите са заснети модели, а диалозите са над главите им във вид на облачета дим.

Петимата се клатушкат в такт с влака, вдовицата и дебеланата мълчат, майката и бабата говорят ту на детето, ту помежду си за храна. И в този момент влакът шумно спира на гара, която (може би) се казва Корлеоне. В купето влиза висок флегматичен войник, небръснат, с разкошна коса и трапчинка на брадичката, с ленив и дяволит поглед; войникът се оглежда нахално, забелязва половинката празно място между дебеланата и вдовицата и сяда с флиртаджийски извинения. Макар че е потен и рошав, той е великолепно парче плът, леко вмирирана от горещината. Влакът шумно потегля.

Вниманието е насочено само към клатушкането на вагона и ритмичното триене между бедрата на войника и тези на вдовицата. Разбира се, той е притиснат също и

към ханша на дебеланата, а тя пък се опитва да се отдръпне – нещо напълно излишно, защото той въобще не я забелязва. Само гледа как се люлее големият златен кръст между гърдите на вдовицата, в дълбокото ѝ деколте. *Туп. Пауза. Туп.* Ту в едната, ту в другата влажна гърда. Колебае се помежду им като парализиран между два отблъскващи магнита. Кладенецът и махалото. Хипнотизиран е. Тя се е вторачила през прозореца към дърветата, сякаш за пръв път в живота си вижда маслинено дърво. Войникът се изправя непохватно, прави нещо като поклон към дамите и се опитва да отвори прозореца. Когато сяда отново, ръката му уж случайно докосва корема на вдовицата. Тя сякаш не забелязва. Той слага лявата си длан на седалката помежду им и започва да подпъхва и да увива настойчивите си пръсти около меката плът на бедрото ѝ. Тя продължава да гледа втренчено всяко маслинено дърво, сякаш е самият Господ, който току-що ги е създал и сега се чуди как да ги нарече.

Междувременно огромната дебелана прибира фотомана в лъскавата си зелена найлонова мрежа, пълна със смрадливи сирена и почернели банани. Бабата загъва някакви остатъци от салам в мазно парче вестник. Майката навлича пуловер на момиченцето и обърсва лицето му с носна кърпичка, грижливо напоена с майчина плюнка. Влакът спира шумно на гара, която (може би) се казва Прици, а дебеланата, майката, бабата и момиченцето напускат купето. Композицията потегля отново. Отново започва да подскача и златният кръст между влажните гърди на вдовицата, пръстите лаят под бедрата ѝ, а тя продължава да се визира в маслините. Тогава пръстите се плъзгат между бедрата ѝ, разтварят ги и продължават нагоре към голотата около дебелите черни чорапи и колана с жартиерите, вмъкват се под него към влажното пространство между краката ѝ, а там няма гащи.

Влакът влиза в *galleria*, тоест в тунел, и в полумрака символиката бива изконсумирана.

Войнишкият ботуш във въздуха, черните стени на тунела, хипнотизиращото клатене на влака, който се изнизва от тунела с дълго и пронизително изсвирване.

Без да каже нито дума, жената слиза на спирка, която се казва може би Бивона. Пресича релсите, стъпвайки внимателно с тесните си черни обувки и дебелите черни чорапи. Той гледа втренчено след нея, сякаш е Адам, който се чуди как да я нарече. Тогава скача от влака и се втурва подире ѝ. Точно в този момент по успоредния коловоз тръгва дълга товарна композиция, скрива я от поглед и му препречва пътя. След двацет и пет товарни вагона тя е изчезнала завинаги.

Ето един сценарий на чукане без цип.

Без цип, видите ли, не защото „дюкяните“ на повечето европейски мъже са с копчета, а не с ципове и не защото героите са така смайващо привлекателни, а защото случката притежава устремната сбитост на съня и е лишена от всякакви угризения и чувство за вина; няма приказки за нейния починал съпруг или за неговата годеница; няма разсъждения; няма въобще никакви думи. Чукането без цип е абсолютно чиста работа. Без никакви задни помисли. Няма надцакване. Мъжът не „взема“, а жената не „дава“. Никой не се опитва да сложи рога на мъжа или да унижи жената. Никой не се опитва да доказва нещо или да получи нещичко от другия. Чукането без цип е най-чистата история на света. То е по-голяма рядкост и от еднорог. А аз не го бях преживявала. Когато имах усещането, че почти съм успяла, откривах просто кон с рог от папиемаше или двама клоуни в бутафорен костюм на еднорог. С Алесандро, флорентинския ми приятел, почти се случи. Но в крайна сметка той беше просто клоун в костюм на еднорог.

Какво ще кажете за този гоблен, моя живот.